

Skogsruvan

Skogsruvan

Skogsruvan såg fram-
ifrån ut som en grann lös, men bakifrån
var hon som ett baktråg.

En gång gick två karlar förbi en
brugga vid ån. Den en såg ett frim-
timmer, som stod där och kvättade. Men
den andre kunde icke se någon. Man trodde
det var skogsruvan han såg.

Åsumspågen

Från Härdstänge gick
många till Åsum för att söka Åsumspå-
gen. Ja, där kom folk ända från Danmark.
Åsumspågens egentliga namn var Lars Mår-
tensson. Han hade fört en gård tillsammans
med sin far. Sin sålde de gårderna och köpte
ett hus. Där kom så många besökande till
honnen, att de måste hysa in sig i kringlig-
gande gårdar, så de ofta fick vänta flera dagar,
innan han kunde ta emot dem. Hans
far hjälpte honnen med att skriva ut recept.

Det hände en gång, att en bonde
hade en häst, som var sjuk. Man
rådde honom att söka Åsumspågen. Om

Åsumspågen

Bonden som tänkte
lura Åsumspågen

man skulle till Åsmuspågen för ett "kreg",
skulle man ha med sig något som legat
på djuret, t.ex. en filt. Bonden trodde
inte på Åsmuspågen och för att pröva ho-
mon, tog han och laud en filt om en stolpe
i stallen. När han kom till Åsmuspågen
sitta denna på filten och sa sin: "Den
hästen, som de säcked har ligged om,
han ska' nock bli fusk, men den som
e' sjuk, han ska' dö". Så gick det och
så. Bondens häst dog.

Min egen präg var "humsalbring",
när han var liten. När började att bli skamt,
kunde han inte se någonting, utan fick gå
och känna sig för med händerna. Jag gick
då till Åsmuspågen med honom. Han sa:
"Frätta ögonen me' vamn, som mi har
lagt salt (salt) i". Jag gjorde så,

och pagen blev bra' så att han kunde se lika bra när det blev skumt som mitt på dam.

Hon en doktor på 'Kloster' (Öveds-kloster) stjälte en piga som hade eksem. Doktorn gjorde allt för att bota henne men kunde inte. Hon gick då till Åsumspägen, som botade henne.

Allt detta tyckte ju inte överheten om. När länsmannen skulle se på blev Åsumspägen 'stämnd', och läns-häktta Åsumspägen. Man ständ i Sjåbo kom för att hämta honom. Men när Åsumspägen stigit upp i vagnen, och man skulle köra iväg med honom, ville hästarna inte gå ur fläcken. Länsmannen pisgade och onanade på hästarna men det hjälpte inte. "Så släpp då den djävulen" på länsmannen och Åsumspägen fick gå av. Så fort han kommit av satte hästarna av i sken.

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Bonden som gifte sig med en mara
 Det hände en gång, att
 en bonde en natt hörde hur en plugg, som
 satt i taket pamlade ut. På morgonen
 stod där ett väldigt grannt fruntimmer
 hos honom. Han satte pluggen i igen och
 hon stannade kvar hos honom. Han gifte
 sig sin med henne och de fick barn liksom
 mans. Men då hon började att bli allt le-
 are mot honom, tänkte han att om kunde
 hon resa fri väg igen, så därför tog han
 en kväll av pluggen igen. På morgonen
 var hans kvinna försvunnen.

Bonden som gifte sig
med en mara.

Varulven.

Det hände en gång, när
de hörtade, att en man såg sin kvinna
att om det kom någon hund, så skulle
hon inte sticka, utan bara flä.
Mycket riktigt kom där en hund.
Kvinnan kom ihåg mannens råd och
slog hunden, som var närgången. Och
det var tur, för det var hennes egen
man, som var varulv.

ibland berättade man, kunde
det hända, att en man kom hem på morgonen med
fråsar mellan händerna. Han hade då varit ute
som varulv på natten och, olyckligt någon
kvinna och bitit henne i kjolen.

Varulven

Mannen som var varulv

2526

Folkminnen avskedade efter Nils Jönsson, Gäddstunga
Tomelills förteckning.

Skogsnyttan

1

Åsinnopågen

2.

Bonden som gifte sig med en massa

5.

Värulven

6

LUNDS UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV